

L'hospital d'Olot ja és un plató de cine

L'actor Juan Diego («Los Santos Inocentes», «Vete de mí») va explicar la història del film que s'està rodant a Olot

Rodatge de «No sé decir adiós» a Olot

OLOT | XAVIER VALERI

«És neutre, una espècie de llim visual», va definir ahir Lino Escalera, director de la pel·lícula No sé decir adiós. I va afegir: «L'arquitectura del lloc dóna molt per marcar un cert to cap al final de la pel·lícula». Són les raons per les quals els productors van escollir l'hospital d'Olot.

El motiu pel qual el Patronat de l'Hospital ha volgut convertir habitacions i passadissos en plató són la promoció d'Olot i de la comarca en una producció valorada en 600.000 de Lolita Films i White Leaf Producciones. «Vulguis que no, surt Olot i surt l'hospital», va opinar Carles Puig, director de l'hospital.

El recinte sanitari va començar a acollir el rodatge dijous i hi treballaran fins demà. L'Hospital no és l'únic fons de la pel·lícula. El director va assenyalar: «Hem rodat a Girona ciutat, l'Hospital Santa Caterina de Salt, Llançà, Roses, Almeria i Barcelona». La previsió és que l'estrena del film tingui lloc al setembre.

Ahir, el rodatge tenia lloc a la planta baixa, en una àrea d'habitacions. Sota la llum natural que entrava per espitlleres tallades al sostre, els actors es caracteritzaven de malalts i de familiars i els operadors de les grans càmeres prenen les escenes d'un drama familiar escrit pel propi director Lino Escalera, juntament amb el guionista, Pablo Remón.

«És un home que té una autoescola, dues filles i una néta», va explicar l'actor, Juan Diego (1942). Va seguir: «Viu amb els problemes que tenen les famílies i un dia en una classe de conduir li surt una mica de sang i li diuen que és un càncer terminal».

Aquí -segons Juan Diego-, comença la primera part de No sé decir adiós. Després -segons marca la trama-, una filla del malalt truca a la germana que viu a Barcelona. La noia de Barcelona decideix traslladar el pare d'un petit poble d'Almèria a Barcelona, amb l'esperança que el curaran.

«La idea que es planteja -va considerar Juan Diego- és que mentre hi ha vida hi ha esperança i que cal mirar la vida amb un cert humor». Sobre l'esforç que li ha representat posar-se física i psicològicament en el paper, va explicar: «L'esforç més gran és admetre i jugar amb una malaltia que una persona porta dins, que la tenim tots! I es manifesta més aviat o més tard». Va continuar: «Fixa't, és despertar-la o enfoscar-la per sempre».

Va valorar: «És un procés de treball que es produeix d'una manera normal». Va exemplificar: «Si has de fer el paper d'un alcohòlic no vol dir que t'hagis de tornar alcohòlic, cosa que pot passar si t'hi enganxes». Va concloure: «Quan jugues amb la veritat, has de tenir cura». Content, va dir: «Estem davant d'un film optimista, dins del que es pot ser optimista».

Ateses les preguntes, Diego -un dels protagonistes d'El viaje a ninguna parte (1986)- es va aixecar de la cadira. Va somriure i va dir: «Com ha canviat a Olot. Vaig estar fa dècades aquí per fer teatre i quin canvi». Va recordar: «I, a més, el teatre..., ple de públic!».

Va caminar passadís enllà cap al camerino, on l'havien d'acabar de transformar en un pare de dues filles i avi d'una néta malalt terminal de càncer. Els familiars en la ficció que es filma a l'Hospital d'Olot són Lola Dueñas (Incidencias) i Nathalie Poza (Días de fútbol).

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2016/05/06/lhospital-dolot-ja-plato-cine/781614.html?utm_source=rss